

23/4/83

EL LENGUATGE

Cinc a dos

A favor nostre. El resultat, però, no ens sembla encara prou satisfactori: creiem, honestament, que a hores d'ara ja podem aspirar a set a zero, aspiració no pas gens desenraonada si tenim en compte tot el que es duu a terme, i no pas des d'ahir, amb vista a l'ús normal —i ús normal vol dir, entre altres coses, correcte— de la nostra llengua. El nostre diari, per exemple, —i recordem que abans de la seva aparició tothom convenia a considerar imprescindible l'existència de premsa diària en català per a la normalització de la llengua—, ja fa, rient rient, justament set anys que apareix regularment. I no direm pas que ens manca ni el material ni les ocasions perquè l'ús general del català atenyi el grau mínimament exigible de correcció.

Confiant que el benèvol lector no ens haurà abandonat, cansat de l'exordi, li explicarem tot seguit que aquests dies, caracteritzats certament per una intensa activitat cultural, hem rebut un bon plec d'invitacions per a assistir a actes inaugurals, presentacions de llibres, etc., en set de les quals hom ha recorregut a la fórmula de cortesia tan habitual *es complauen a convidar-vos...*, que tant sovint, però, ha estat redactada incorrectament, amb una subjecció de l'ús prepositiu (*en* en lloc de *a*) a la sintaxi del castellà: «*es complauen en convidar-vos...*». I d'aquestes set invitacions, cinc són redactades correctament —repetim-ho: *es complauen a convidar-vos*— i les dues restants es mantenen fidels (ai las!) a la construcció castellanitzant, tan repetidament combatuda: «*es complauen en convidar-vos*». Per això hem dit cinc a dos a favor nostre, és a dir, a favor de l'ús correcte de la llengua, en un cas que nosaltres, des d'aquesta modesta columna, no hem estat certament els únics a explicar. I per això, també, hem volgut dir que resignar-se indefinidament a aquest resultat podria qualificar-se de lleig (si ens permeten usar circumstancialment aquest adjectiu).

Es cert que diem, i hem de dir, *Es complau en el seu record*, com *Consisteix en un petit detall*; *Penso sempre en tu*, amb la preposició *en*. Però la norma diu clarament que quan el complement d'aquests verbs és un infinitiu, en lloc d'aquesta preposició cal usar la preposició *a*: *Es complau a convidar-lo*, *Consisteix a recordar-ho*, *Pensem a fer-ho bé*, *S'entossudeixen a fer-nos la guitza*; *No vacil·len a provocar-nos*. *No tardaran a penedir-se'n*, *S'exerciten a desprestigiarse*, etc. etc.

Albert Jané